

Húsvét IV. – A Jó Pásztor Vasárnapja – 2011. május 15.

Jó Pásztor vasárnapján, amikor a papi és szerzetesi hivatásokat ünnepeľjűk, pásztorainkért, hivatásokért imádkozunk, szükséges, hogy önvizsgálatot tartsunk – papok és hívek egyaránt – Krisztus evangéliumát átgondolva. Jézus azt mondja: „Én vagyok a juhok számára az ajtó. ... Aki az ajtón megy be, az a juhok pásztora.” Mit jelent Jézuson keresztül közelíteni? Azt, hogy azt igyekszem adni az embereknek, amit Jézus akar adni. Arra hívom meg őket, amire Jézus akarja őket meghívni. Azzal a személyes, áldozatkész szeretettel fordulok hozzájuk, amivel Jézus fordul felűjük. Nem hátsó szándékok vezetnek, főleg nem önző érdekek, hanem valóban a lelki üdvösségűkért kívánok küzdeni. Nem is olyan egyszerű ez manapság – persze soha nem volt egyszerű. Hiszen sokan nem tudják, igazából mi is lenne az egyház küldetése, s benne a papság szolgálatának lényege. A hívek vagy keresők hamis elvárásai is könnyen kisiklathatják a lekipásztorokat a helyes kerékvágásból. A felszínes, igazából „istenmentes” vallásosságra nagy a kísértés! Az olyan látszat-vallásosságra, ahol az Isten csak dísz tárgy, általunk, emberek által ide-oda pakolható kellék. Jól példázza ezt a szemléletet az alábbi néhány sor:

Hogyan beszélhetsz garantáltan sikertelenűl Jézus Krisztusról?

1. Mindenekelőtt azért beszélj, hogy megkedveljenek az emberek.
2. Csak általánosságban beszélj Istenről és kerülj minden olyan témát, ami konkrét elkötelezűdést kérne.
3. Kerűld a kényes témákat, hiszen már Jézusnak is szemére vetették: „Kemény beszéd ez, ki hallgatja!” (Jn 6,60).
4. Ne molesztáld a hallgatűkat, ne érints lelkiismereti kérdéseket.
5. Semmiképpen se mutasd ki lelkesedűsedet vagy fájdalmadat, hiszen azt gondolhatnák, te magad is elhiszed, amiről beszélsz.
6. Ne emlegesd, hogy te magad megtapasztaltad a Szentlélek erejét, mert ezzel azt a látszatot keltheted, hogy van benned valami, ami másokból hiányzik.
7. Csak egészen általánosan ítéld el a hibákat (és ne nevezd bűnnek!), nehogy valaki magára vegye és letűrjön.
8. Ne kelts olyan benyomást, mintha Isten elvárná bárkitűl is, hogy megtűrjen és életét kiszolgáltassa neki.
9. Kizárűlag csak a szelűd és megbocsátű Jézusról beszélj és arról, hogy a mennyei Atya szeret bennűnket, bármit is teszűnk, hiszen Ő a szeretet.
10. Legyűl toleráns mindenféle felfogás iránt, kerülűd a konkrét állásfoglalásokat, hiszen mindenkinek keresnie kell az igazságot. A keresűst tartsd magasabbrendű tevékenységnek, mint a megtalálást.
11. Vigyázz arra, hogy mindig mindenki megelégedetten menjen haza az igehirdetűsrűl.

Igen, ha a pap teljes egészében alkalmazkodik a mai úgynevezett keresztények többségének elvárásaihoz, akkor nem az ajtón közelít felénk, vagyis nem Jézus Krisztus követeként érkezik, nem Őt képviseli! Ez azonban éppen az emberek elárulását jelenti: hiszen a legjobbat akarjuk el előlünk, azt, amire (helyesebben akire) a legnagyobb szükségük van. A pap nem lehet csak szertartásmester: minél emelkedettebb, színvonalasabb vallási jellegű műsort nyújtva olyanoknak, akik nem az Istennel való találkozásként élik meg vagy akarják megélni a szentségeket és az ünnepeket. Nem lehet egy szolgáltató vállalkozás feje, aki megfelelő díjazásért cserébe bárkinek hajlandó igazolni, hogy ő egy nagyszerű hívő ember, aki teljes egészében az Isten útján jár, s nincs szüksége semmi megtérésre, változásra, továbbfejlődésre, hiszen máris túlteljesítette a vallási kötelelességeket. Nem! A papnak természetesen el kell fogadnia az emberek konkrét állapotát, személyes helyzetét, mint kiindulópontot. Ott és úgy kell máris szeretnie őket, ahol és ahogyan éppen vannak. Azonban másodlagos érdekektől vezettetve nem szabad eltakarnia előlünk Jézus valódi arcát, a teljesebb életre szóló meghívását. Nem szabad azt a látszatot keltenie, hogy ha valaki hajlandó megkereszteltetni a gyermekét vagy templomban esküdni, ez már a hit biztos és szilárd jele, s szinte már sok is az üdvösséghez. Nem szabad azt éreztetnie senkivel, hogy anyagi támogatás, komolyabb adományok fejében ő máris jogosult a példamutató keresztény piedesztálján tündökölni! Nem szabad abban a tévhitben meghagynia a szülőket, hogy ha katolikus iskolába írták a gyermeküket, azzal máris mindent megtettek a lehető legkiválóbb nevelése érdekében, s a hívő értékrend és viselkedés garantáltan kifejlődik majd a gyermekükben az ő bármilyen további közreműködésük nélkül. Hosszan-hosszan lehetne még sorolni a példákat, amelyek sajna azt mutatják, hogy lelkipásztorok és hívek egyaránt nem az ajtón át, nem Jézus Krisztuson keresztül közelednek egymás felé. Így viszont el is fogják kerülni egymást, nem jön létre közöttük igazi közösség, s ami még nagyobb baj, az Istennel való közösség kialakításában sem segítik egymást.

Mindez persze egyáltalán nem azt jelenti, hogy ne lenne fontos küldetése a papnak, szerzetesnek a liturgia szép, méltóságteljes ünneplése, a szentségek kiszolgáltatása. Hogy ne lenne feladata az egyházi intézmények, óvodák, iskolák, szociális otthonok működtetése. Azonban mindennek valóban egyre hitelesebben és teljesebben Krisztust kell közvetítenie az emberek felé, Őhöz kell napról-napra közelebb vezetnie őket. A jó pásztornak el kell fogadnia az emberek konkrét helyzetét, a hithez, vallásosságához való hozzáállásuk jelenlegi állapotát, azonban innen tovább kell vezetni őket a mélyebb hit, az elkötelezettebb vallásosság felé. Még akkor is, ha ez olykor nem könnyű elvárások támasztását jelenti, áldozatok megkövetelésével jár együtt. Mindenekelőtt a hosszú távú, személyes kapcsolatok kiépítése és ápolása szükséges ehhez, amire Jézus is példát mutatott számunkra. Jézus valóban ajtóvá tette magát Isten és az emberek között: a valódi találkozás lehetőségét teremtette meg azzal, hogy megkereste az embereket ott, ahol voltak, felkarolta őket abban

a helyzetben, amelyben voltak. Megakadályozta a házasságtörő asszonyra követ dobni akarók szándékát, s megbocsátott az asszonynak. Lehívta a fáról Zakeust és nála vett szállást. Asztalhoz ült a vámosokkal és bűnösökkel. De nem állt meg itt! A megtérésre, az istengyermekség öröme, az elkötelezett, akár vértanúságig menő hitre vezette el őket. Ehhez hosszú távú, kitartó szeretetre és hiteles, őszinte példamutatásra volt szükség. Erre hívta meg és küldte el apostolait, erre hívja és küldi azok mai utódait, a papokat és szerzeteseket is. A híveket pedig arra, hogy ismerjék fel minél teljesebben a papi szolgálat lényegét, s azt igényeljék a papoktól, amit feladatuk lenne adni. Ne elégedjenek meg felszínes és semmire sem kötelező szolgáltatásokkal, hanem legyenek közösségben velük az Isten és az emberek iránti komoly, áldozatkész szeretetben, az üdvösség akarásában!